

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

"עושים גם היום" מעין ודוגמת הענין דעלי' לרגל -
שכמה וכמה עשירות ומאות מישראל מטלטלים
את עצמם מביתם ומקומם, כדי לשהות במשך
מועדי חודש תשרי בד' אמותיו של נשיא דורנו

ראה ע' 10

עש"ק פ' נצבים-דל"ד, כ"ב אלול
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

תבט

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות

הווי"ח ר' רחמים הכהן בן מרגרט שיחי' דואק,
ליום הולדתו, כ"א אלול,
לשנת ברכה והצלחה בגוי"ר

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

זוהי ה"מלחמה" האחרונה / משיחת ש"פ וילך ה'תשמ"ו

6 זמן הגאולה

ההוראה מכך ש"שכינה עמה" / פרשת השבוע באור הגאולה

9 נסיעה לרבי - מוסף מיוחד

מעין ודוגמת הענין דעלי' לרגל / בקשר עם נסיעתם של רבבות חסידים ל"בית חיינו"

14 כתי"ק - פרסום ראשון

שבת מברכין - למעלה - מתשרי / צילום מהגהת הרי על שיחת ש"פ נצ"ו ה'תשט"ו

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718) סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04) דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

Handwritten notes and signatures:
 פתח דבר מלכות
 זמן הגאולה
 נסיעה לרבי - מוסף מיוחד
 כתי"ק - פרסום ראשון
 מערכת "יחי המלך"

Printed text (mirrored from the right page):
 דבר מלכות
 זוהי ה"מלחמה" האחרונה / משיחת ש"פ וילך ה'תשמ"ו
 זמן הגאולה
 ההוראה מכך ש"שכינה עמה" / פרשת השבוע באור הגאולה
 נסיעה לרבי - מוסף מיוחד
 מעין ודוגמת הענין דעלי' לרגל / בקשר עם נסיעתם של רבבות חסידים ל"בית חיינו"
 כתי"ק - פרסום ראשון
 שבת מברכין - למעלה - מתשרי / צילום מהגהת הרי על שיחת ש"פ נצ"ו ה'תשט"ו

שבת מברכין - למעלה - מתשרי

בקשר עם שבת זו, הבאנו צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ נצבים-וילך ה'תשט"ו

(נדפס בלקו"ש ח"ב ע' 395 ואילך)

להלן הקטע כפי שנדפס בלקו"ש שם (הכתי"ק בא בהדגשה):

די עבודה פון אלול איז דאך א הכנה אויף תשרי. אין חודש אלול דארף מען מתקן זיין די מעשים פון פארגאנגענעם יאָר און פועל'ן ביי זיך - אחת שאלתי, ער זאל אַרויסגיין פון אַלע זיינע ענינים פרטיים. און דורך דעם אחת שאלתי פון חודש אלול ווערט דערנאָך די המשכה חדשה פון חודש תשרי, **לך לבדך ואין לזרים אתך**, א שנה טובה ומתוקה בכל המצטרך לו.

און דאָס איז דער טעם, וואָס אין דעם וואָרט אלול ווערן נרמז אַלע דריי קוים פון תורה עבודה וגמילות חסדים.

אלול - ראשי תיבות אנה לידו ושמתי לך, וואָס דאָס גייט אויף דעם קו התורה, וואָרום תורה איז אַ מקלט פון יצר הרע, כמאמר רז"ל.

אלול - ראשי תיבות אני לדודי ודודי לי, וואָס דאָס איז דער קו העבודה, תפלה.

אלול - ראשי תיבות איש לרעהו ומתנות לאביונים, וואָס דאָס איז דער קו פון גמילות חסדים.

א יסוד און אַ הקדמה צו די אַלע קוים איז די עבודה פון תשובה וואָס איז מרומז אין ראשי תיבות פון אלול - (ומל ה' אלקיך) את לבבך ואת לבב (זרעך), וואָס דאָס איז דער יסוד צו אַלע קוים. ועל דרך מודה אני לפניך וואָס מען זאָגט אין אָנהויב פון עבודת היום, וואָס ער קערט זיך צום אויבערשטן, און דאָס דערלאַנגט אין לפניך, דלא אתרמיז בשום אות וקוץ, וואָס דאָס איז אַ הקדמה לכל הקוים.

און דורך דער עבודה פון אלול קומט מען צו צו דער גאולה, וואָס איז נרמז אין די ראשי תיבות 'להוי' ויאמרו לאמר אשריה, ראשי תיבות אלול.

דאָס אַלץ איז די כללות העבודה פון חודש אלול - **די הכנה צו תשרי** און דער עיקר פון דעם איז בשבת וואָס פאָר תשרי וואָס מיני' מתברכין כולי יומין פון דער וואָך - ויום ראש השנה בכלל, **שבת מברכין - למעלה - פון תשרי**.

השית' זאל העלפן, מען זאל אַריין אין דעם נייעם יאָר בשמחה, און מען זאל האָבן אַ שנה טובה ומתוקה בכל המצטרך.

בסוף הצילום כתב כ"ק אד"ש מה"מ לעורכים: **לציין שבליקוט פ' שופטים - בארוכה עד"ז**.

זוהי ה"מלחמה" האחרונה

בדור זה האחרון דגלות, שבו מנהלים את המלחמה האחרונה שאין אחרי' מלחמה עם "חרפו עקבות משיחך", אזי הוא (המלך ונשיא הדור) "מבזבז

כל סגולות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור" ● ולמי מבזבזים את האוצרות - דוקא לאנשי החיל הפשוטים

שהולכים למלחמה כנגד "חרפו עקבות משיחך" ● הטעם לזה מדוע מבזבזים את כל אוצרות החסידות שלא נתגלו עד עתה דוקא עכשיו - כיון שזוהי ה"מלחמה" האחרונה בגלות זה האחרון, ואין למתי לדחותה ● תרגום חפשי משיחת ש"פ וילך ה'תשמ"ו - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

את ההמשך (שנדפס לאחרי הסתלקותו) שבו מדובר אודות המשל דבזבוז האוצרות.

ועפ"ז יש להבין: מדוע המשל דבזבוז האוצרות בשביל הנצחון במלחמה, הוא ענין כה עיקרי עד שצריך להביאו במאמרו האחרון בחיים חיותו בעלמא דין?

אדרבה: מה נוגע בכלל לאנשים כערכנו מה קורה עם מלך בשר ודם, ובפרט עם אוצרותיו, ובפרט שמדובר אודות כאלו אוצרות שאינו מגלה אותם לאף אחד "ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה", במילא הרי אף אחד אינו יודע אודות אוצרות אלו. יתכן שהמלך יאמר שישנם אוצרות, אבל את הפרטים בזה הוא לא מגלה, בקל-ויומר מכך שהוא בעצמו איננו משתמש בזה, וסתם לדבר אודות זה הרי לא שייך אצל מלך, כיון שהוא מדבר רק על מה שנוגע למעשה בפועל, לא סתם ענינים -

כ"ק מו"ח אדמו"ר כותב במאמרו האחרון, מאמר ההילולא¹, אודות המשל ממלך בשר ודם, שיש לו "כל סגולות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור, ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה, הנה בעת ניצוח המלחמה הוא **מבזבז כל האוצרות**".

ולכאורה אינו מובן:

בכלל במאמרי חסידות מדברים רק על ענינים הכי עיקריים. בפרט במאמר האחרון בחיים חיותו בעלמא דין, שאזי "כל עמל האדם שעמלה נפשו בחייו" עומדים בגלוי ו"פועל ישועות בקרב הארץ"² - שזהו המשך ההילולא באתי לגני הנל, שנשיא דורנו הרי גילה את ההמשך עד תומו עוד בחיים חיותו בעלמא דין על מנת שידפיסו זאת, כולל גם

(1) פ"א - סה"מ תש"י ע' 132.

(2) אגה"ק סכ"ח.

וא"כ, מדוע מדבר אודות המשל דבזבוז האוצרות במאמר ההילולא, המאמר האחרון שלו בחיים חיותו בעלמא דין?

ובפרט שהוא מביא גם את המשל לזה עם כל הפרטים; המשל מובא גם בדרושים של הנשיאים שלפניו, מאדמו"ר הצ"צ³, מאדמו"ר המהר"ש ומהרבי נ"ע וכו', אבל שם לא מובאים כל הפרטים, משא"כ בהמשך ההילולא מדייק להביא את כל הפרטים ולתרגמם וכו'.

והביאור בזה:

כיון שזהו המאמר האחרון שלו בחיים חיותו בעלמא דין בשנת תש"י, לפני שהוא התעלה לעולם נעלה יותר,

[שגם לאחרי תש"י לא יעזוב את צאן מרעיתו⁴, ואדרבה: ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש"⁵, ניתוסף בכל שנה ושנה עוד יותר בקשר דנשיא דורנו עם צאן מרעיתו,

שמזה מובן, שבשנת תשמ"ו הקשר הוא באופן נעלה יותר מכפי שה' בשנת תשמ"ה, וכך הלאה עד ביאת משיח צדקנו וגם לאחרי זה - כיון שגם אז הוא יה' נשיא, אע"פ שאז "לא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם"⁶, הרי בכ"ז גם אז יהיו "קטנם ועד גדולם", במילא מובן שיהיו מקבלים ותלמידים, ונשיאים שמהם הם יקבלו, וכיון שאנשי דור זה הינם תלמידיו של נשיא דורנו, הם ימשיכו להיות אז תלמידיו והוא יה' הנשיא,

ואע"פ ש"כולם ידעו אותי למקטנם ועד

גדולם" - אבל הקשר עם "אותי" (עצמות ומהות) יה' ע"י הממוצע המחבר - משיח צדקנו ונשיא דורנו, כמבואר בכ"מ⁷ שממוצע המחבר אינו כמו ממוצע המפסיק, מתורגמן (לדוגמא), שמפסיק בין שני צדדים שהוא מחברם, אלא ממוצע המחבר מחברם עד שהם הופכים להיות דבר אחד ממש]

וכיון שהמשך ההילולא הוא המאמר האחרון של נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין - אזי לפני שהוא מתעלה מעוה"ז הגשמי לעולם נעלה יותר, מוציא נשיא דורנו הוראה לכל אנשי הדור, שבדור זה האחרון דגלות, שבו מנהלים את המלחמה האחרונה שאין אחרי' מלחמה עם "חרפו עקבות משיח"⁸, אזי הוא (המלך ונשיא הדור) "מבזבז כל סגולות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", אוצרות שלו ואוצרות אבותיו, הן נשיא דורנו, והן אביו הרבי נ"ע (שהוא ממלא מקומו), וכאלו אוצרות "אשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה", אפילו לנשיאים עצמם, עד שישנם ענינים שעוד לא התחילו לעסוק בהם - אזי דוקא עכשיו, בדור זה האחרון, "בעת ניצוח המלחמה (דעקבתא דמשיחא) הוא מבזבז כל האוצרות".

ולמי מבזבזים את האוצרות - לאנשי החיל הפשוטים שיוצאים למלחמה. כלומר בנמשל - שמגלים את אוצרות החסידות (שעד עכשיו לא גילו אותם אף פעם אפילו לא לעצמו) דוקא לאנשי החיל הפשוטים שהולכים למלחמה כנגד "חרפו עקבות

(7) ראה סה"ש תוש"ע ע' 158. לקו"ש ח"ב ע' 510 ואילך.

(8) תהלים פט, נב. וראה שיחת שמח"ת תרס"א - נדפסה בלקו"ד ח"ד תשפ"ז, ב ואילך. סה"ש תש"ב ס"ע 141 ואילך.

נעלית יותר בהשתחווה חזונית, שבמעשה בפועל, שזה תלוי בגופו, לא ימרוד במלך מלכי המלכים הקב"ה. ב) השתחווה פנימית שנעשה בבחי' ביטול רצונו מפני רצון הקב"ה שאין לו רצון וחפץ אחר כלל, וזהו השתחווה הנפש. והשתחווה זו היו מקבלים ישראל ע"י הראי' ברגל בביהמ"ק. ושמחרב ביהמ"ק הגם שאין אנו יכולים להשתחוות עכ"פ נתפשטה קדושת הארה זו אפס קצהו במקדש מעט ביהכ"נ וביהמ"ד והיינו בשעת התפלה (בלקו"ת פ' ברכה ד"ה מזמור שיר - הראשון - פ"ב בארוכה).

והנה רואין אנו במוחש, אשר לבוא למדרגת בטל רצונך שכלך וכל כחות נפשך בלי סיוע - קשה מאד: כי בהכירו ערך עצמו, לא ימצא טעם מספיק שיבטל רצון עצמו בכל וכל. ואדרבה, אם יתקרב לידי הכרה והחלטה שצריך הוא לבטל רצון עצמו, הרי איש שבא להחלטה כזו ה"ה ירא שמים במדר' חשובה, וא"כ שוב אינו מובן למה אין לו לסמוך על החלטות שכלו ורצונו. והעצה היעוצה היא שיבקש עזר מאדם כזה שמודה הוא בו שעומד למעלה ממדידתו הוא, ואין לו פניות ח"ו בענינים אלה, שאז בטח ישמע לפקודתו מה שיורהו בדרכי עבודת ה'. והזמן המסוגל לזה הוא בשלש רגלים וע"ד דוגמא כמו שהי' בזמן שביהמ"ק הי' קיים. והאריכות בזה אך למותר.

(ממכתב כ"ד תשרי תש"ח. אגרות קודש ח"ב ע' רנד)

תיכף ומיד יבוא משיח צדקנו ויתגלה כאן

ובפשטות - שתיכף ומיד יבוא משיח צדקנו ויתגלה כאן, בד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבהם הי' במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, בהם התפלל ולמד, ובהם הכריז "לאלתר לגאולה".

וכן תהי' לנו - "לאלתר" ממש, ובפרט שמאז ההכרזה "לאלתר לגאולה" חלפו כבר עשיריות שנים, ומאז, ניתוסף ריבוי עצום בעניני התומ"צ, הרי בודאי שכבר הגיע הזמן לגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, לאלתר ממש, תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ האיזנו תשמ"ט - בלתי מוגה)

כשהלפה שנה ועדיין לא נסע לרבו - הייא מנא ליי?

"רבי לא שנה, רבי הייא מנא ליי". ופירשו חסידים בדרך הצחות:

רבי לא שנה - כאשר הלפה כבר שנה ועדיין לא נסע החסיד לרבו, הייא מנא ליי - מאין יקח לו חיות לעבודת ה'?

("אוצר פתגמי חב"ד" ע' 298)

האיר בהם הרגש החסידי

ענין נוסף שבקשתי שיפרסמוהו - בקשר ובשייכות לשבעה במרחשון:

א) נתנית יישר-כח לכל האורחים שליט"א, אשר, הרגש החסידי שלהם האיר בהם בגילוי ובא לידי פועל ממש, לקיים את ה"לך לך מארצך גו" כדי להיות בד' אמותיו (בית-כנסת ובית-מדרש) של נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, במשך הזמן ד"הקהל", "הקהל את העם האנשים הנשים והטף" (חג הסוכות) - עכ"פ שעה אחת או יום אחד, ועאכו"כ אלה שהיו כל משך חג הסוכות, ובמיוחד - גם המשכו עד שבעה במרחשון.

(משיחת ש"ש 9 לך-לך ה'תשמ"ח - ח מוגה)

גודל הרחמנות על אלו שלא באו

ישנם אמנם כאלו שלא באו, אלא נשארו לשבת ב"חור" שלהם ("געבליבן זיצן בא זיך אין קאטוך"), בדמיינם לעצמם שיושבים בארמון המלך... וכך "העבירו" ("אָפּגעשמאַכטעט") את כל משך "זמן שמחתנו".

הסיבה לכך שיכול להיות מצב זה (לשבת ב"חור" ולחשוב שנמצאים ב"ארמון המלך") היא - חשכת הגלות, אבל, מה שייך חושך הגלות לאלו השייכים לנשיא דורנו, שמכריז שכבר סיימו כל העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים"!!...

ומובן גודל הרחמנות עליהם, ובמילא, גדול יותר הצורך לעודדם כו' שלא יפלו ברוחם כו', ואדרבה - שיהי' אצלם הענין ד"כפלים לתושי".

ובכל אופן - כל זה שייך לצד השמאלי, אבל העיקר הוא מה שנעשה בצד הימני, כאמור, להביע יישר-כח לכל האורחים כו'.

(מהשלמות לשיחה הנ"ל - בלתי מוגה)

כמו שהי' בזמן שביהמ"ק הי' קיים

[..] אמור אמרתי אשר, כמו בכל שנה, יבוא הנה לימי השמע"צ ושמח"ת ונתראה ונשוחח יחד. וכנראה אשר מפני סיבות שונות ומשונות עכבוהו ולא יכול להוציא לפועל נסיעה זו. וחבל, וכמרז"ל (ר"ה טז, ב) חייב אדם להקביל פני רבו ברגל. וראה כסף משנה ברמב"ם הל' ת"ת פ"ה ה"ז.

והנה אף שעתה מקילין בהנ"ל, וכמה טעמים נאמרו בזה, הנה עוד אחת יש בזה. והוא ע"פ הידוע הקושיא במה שאנו אומרים ואין אנו יכולים לעלות ולראות ולהשתחוות לפניך, דבשלמא לעלות ולראות אי אפשר מפני היד כו' אבל ההשתחוואה אפשר להיות בכל מקום לפניו ית' כמו ואנחנו כורעים ומשתחוים כו' ולמה צריך לזה ביהמ"ק דוקא. והתירוץ ע"ז הוא כי יש ב' בחינות בהשתחוואה: א) השתחוואה חצונית שמשתחוה בגופו או, מדרגה

משיחך".

זאת-אומרת, שלא כדעת הטועים שהאוצרות שייכים רק ליחיד סגולה, ובכדי לקבל את האוצרות צריכים קודם ללמוד נגלה וחסידות וכו', אלא אדרבה - מוסרים את האוצרות דוקא לאנשי החיל הפשוטים, שמקיימים את הרצון של נשיא דורנו בלי לשאול "מדוע".

כידוע פתגם נשיא דורנו⁹ שלא קיים "למה" ("ס'איז ניטא קיין פארוואַס!"). לא שמקשים קושיא ואומרים תירוץ ולאחמ"כ עושים, אלא מלכתחילה לא קיים "למה", אלא עושים כל מה שמצווים!

מצווים עליו ללכת להפיץ את המעינות - הוא הולך בעצמו ולא שולח שליח. מצווים עליו ללכת להפיץ את המעינות ב"חוצה" - הוא הולך "לחוצה". הדבר היחיד שעליו לדעת הוא - מה רוצים ממנו, אבל לאחרי זה הוא לא צריך לדעת שום דבר אחר, ואינו שואל "מדוע", אלא עושה בפועל מה שמצווים עליו.

וכאשר מצווים עליו לצאת למלחמה האחרונה של הגלות, לכבוש ולברר את כל ארצות הגוים (מעין ה'היתה לה' המלוכה"¹⁰ לע"ל) - הוא עושה מה שמצווים. ולכן מבזבזים את האוצרות דוקא לאנשי החיל הפשוטים שהולכים למלחמה.

וכאמור לעיל, שהטעם לזה מדוע מבזבזים את כל אוצרות החסידות שלא נתגלו עד עתה דוקא עכשיו - כיון שזוהי ה"מלחמה" האחרונה בגלות זה האחרון, ואין למתי לדחותה - ובכדי לנצח במלחמה אחרונה זו מבזבזים את כל האוצרות.

שמלחמה זו כוללת גם - הכיבוש והברור של כל ארצות הגוים, מעין ובתור "טועמי' חיים זכו"¹¹ ד'היתה לה' המלוכה" בגאולה העתידה.

יוצא א"כ, שהמלחמה והכיבוש של כל ארצות הגוים (עוד בזמן הגלות) היא חלק מהעבודה דכאו"א מישראל. ועי"ז שיוצאים למלחמה זו, אזי לא רק שלא חסר בעבודתו, אלא זה מוסיף בעבודתו הפרטית - כיון שדוקא בשביל זה מבזבזים את כל אוצרות החסידות.

ועי' נצחון המלחמה פועלים שיקיים ה'ויתן להם ארצות גוים ועמל לאומים ירשו"¹².

ולכן מודים להקב"ה - "הללוי", עד ש"על כל נשימה ונשימה תהלל י"ה"¹³.

ויה"ד שכל זה יקויים בקרוב ממש, בביאת משיח צדקנו, וכולנו בתכ"י נצא מהגלות, ובמהרה בימינו ממש. ■

(11) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ.

(12) תהלים קה, מד.

(13) שם קג, ו. ב"ד פי"ד, ט.

(9) ראה סה"ש תש"ג ע' 140.

(10) עובד' א, כא.

מדור זה מוקדש לזכות החתן התמים אורי אהרן יואל והכלה בת' רות שי' זיסק לרגל נישואיהם בשעה טובה ומצלחת

יה"ד שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה - זוהי תורת החסידות, כרצון ולנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משית צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי', לברכות עד בלי די

ההוראה מכך ש"שכינה עמהן"

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"

א. בפרשת השבוע¹ כתוב "ושב הוי' אלקיך את שבותך ורחמך גו'", אומרת ע"כ הגמ'²: והשיב לא נאמר אלא ושב, משום שכאשר בני ישראל יצאו מהגלות, אזי השכינה - ש"גלו לאדום כו' שכינה עמהן"² - תצא יחד איתם.

ולכאור' הגמ' אינה מובנת - מאי קמ"ל? הרי פשוט שכאשר יגאלו את בני ישראל גם הקב"ה נגאל איתם; אלא מה? הוא ישאר שם?! הרי בני ישראל אינם שם וא"כ מדוע הוא צ"ל בגלות? "מה לכהן בבית הקברות ומה למלך בבית המטבחים"³ או ב"חנות של בורסקי"⁴? וא"כ לשם מה עליו לומר "ושב" (שהקב"ה גם ישוב איתם מהגלות)?

והענין הוא: ידוע ההפרש בין הגאולה העתידה לגאולות שקדמו לה, שבכל הגאולות לא הכל נגאל, ובגאולה העתידה לא ישאר כלום בגלות, זאת-אומרת, שאפילו הניצוצות שנמצאים בשלש קליפות הטמאות לגמרי⁵ גם הם יגאלו, וזאת מחדש לנו הפסוק "ושב", שלכל תהי' גאולה.

ב. דובר כבר פעם⁶ שצריכים לנצל את כל הענינים לעבודה - כפי שהרבי ענה פעם לאחד על מכתב⁷ בו שואל הוא שתי שאלות, אחת בעבודה ואחת באופן עבודת המלאכים. אזי על השאלה הראשונה הרבי ענה לו, ועל השני' כתב לו הרבי: מה נוגע לו כיצד עובדים המלאכים!?

הענין הנ"ל בעבודה הוא:

יש לעסוק עם כל יהודי, ולקרב אפילו את הפחות ביותר, שהרי באמת אצל כל יהודי ישנו ה"נר הוי' נשמת אדם"⁸, ואפשר להדליקו. ואפילו כשזה באופן ד"נר רשעים ידעך"⁹, כלומר, שמהנר אכן נהי' ענין של "ידעך", כפי שהרבי (מהורש"ב) נ"ע מבאר¹⁰ בענין חתיכה עצמה נעשית נבילה¹¹, שע"י מעשה בני אדם נעשה מהיתר - איסור, אבל כיון שסוכ"ס זהו "נר הוי'", אפשר להדליקו.

ומה שהוא טוען "מה לכהן בבית הקברות", מדוע עליו לעסוק עם אחד כזה שאצלו ה"נר הוי'" אינו מאיר, חסר לו בדביקות בהוי' אלקים חיים¹²? ולשם מה עליו ללכת למקום שכזה,

הפנימית מתבצעת באופן הכי טוב, הוא [בית כנסת כזה שהוא] יותר מקדש מעט, יותר קרוב למעלת בית המקדש.

וזאת מוצא חסיד כאשר הוא מתפלל בבית המדרש של רבו, שהרי כל חסיד בטל פחות או יותר לרבי, וכשחסיד כהן נושא כפיו בביהמ"ד של רבו, הרי שבהשוואה לנשיאות כפים בסתם בית המדרש זה יותר קרוב לנשיאות כפים שהיתה בבית המקדש (שהי' שלא בערך גדול לנשיאות כפים במדינה. ראה משנה סוטה לז, ע"ב).

(תרגום פפשי מאג"ק ח"ב ע' רנו)

לחמצא יותר ב'בית המרוזח' - במקומו של הרבי

בין הניגונים המיוחסים לחסידי אדמו"ר האמצעי ישנו הניגון "ניע זשוריצי חלאפצי", ומבאר כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, שאצל החסידים של אדמו"ר האמצעי היתה הדאגה היחידה כיצד לבוא עד ה"מרוזח" ("יאק דאיעדעם דא קארטשאמקע"), וכאשר באים לשם אזי לא חסר מאומה...

ותוכן הענין:

כאשר נמצאים בנסיעה בדרך, נכנסים לה"בתי מזרח" ("קרעטשמעס") שנמצאים באמצע הדרך, ושם יכולים לנוח, להתפלל וללמוד השיעורים במנוחת הדעת.

והנמשל בזה - שהנסיעה בדרך קאי על זמן הגלות, "מפני חטאינו גלינו מארצנו", שכל בנ"י (הן אלה שנמצאים כאן, בחוץ לארץ, והן אלה שנמצאים בארץ ישראל) הם בגלות, בדרך, ובאמצע הדרך ישנם "בתי מזרח" "קרעטשמעס", שהם המקומות של הרביים.

ובמילא, צריכים להשתדל למעט ככל האפשרי בשעות בדרך, ולהמצא יותר ב"בית המרוזח" ("קרעטשמע"), במקומו של הרבי, מתוך ידיעה ששם לא חסר מאומה.

(משיחת ש"פ ויצא ה'תשי"א - בלתי מוגה)

היכן ימצא יהודי בראש השנה אם לא בליובאוויטש?!

"ווי איז דאָס ניט אַ איד ראש-השנה אין ליובאוויטש, ווא דען זע אַנדערש"

[= כיצד זה שיהודי אינו בראש השנה בליובאוויטש, היכן ימצא אחרת?]

(מתוך ספר השיחות תורת שלום ע' 188)

- 1) ל, ג.
- 2) מגילה כט, א.
- 3) תנחומא וזרא, ה. מדרש לקח טוב (פס"ז) ובחי' שמות ה, ב.
- 4) ראה מדרש משלי יג.
- 5) ראה תניא פ"ז.
- 6) ראה שיחות שבהערה הבאה.
- 7) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהורי"צ ח"ב ס"ע
- 8) משלי כ, כז.
- 9) שם כד, כ. איוב כא, יז.
- 10) סה"מ תרס"ה ע' קד.
- 11) חולין קח, א.
- 12) ואתחנן ד, ד.

מעין ודוגמת הענין דעלי' לרגל

. . ויש להוסיף, שענין זה מודגש עוד יותר – כאשר "עושים גם היום" מעין ודוגמת הענין דעלי' לרגל:

בנוגע לתוכן הענין דעלי' לרגל בעבודה הרוחנית בנפש האדם – מבואר בלקו"ת ש"משחרב ביהמ"ק, הגם שאין אנו יכולים להשתחוות ("עיקר הראי' היא ההשתחוואה שהי' משתחוה ויוצא"), עכ"פ נתפשטה קדושת הארה זו אפס קצוהו **במקדש מעט**, בית-הכנסת ובית-המדרש, ועאכו"כ – ביהכנ"ס וביהמ"ד מיוחדים, וע"ד – של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ואכן "עושים גם היום" – שכמה וכמה עשיריות ומאות מישראל מטלטלים את עצמם ("טלטולי דגברא" וגם "טלטולי דאיתתא") מביתם ומקומם, כדי לשהות במשך מועדי חודש תשרי בד' אמותיו של נשיא דורנו, מעין ודוגמת וזכר לענין דעלי' לרגל בזמן שביהמ"ק הי' קיים.

ומכיון שנמצאים כאן עדיין כמה וכמה שלא מיהרו לחזור לבתיהם מיד לאחר שמח"ת, אלא נשארו גם לששה במרחשון (שבת זה), ורק אחרי כן עומדים לחזור לבתיהם, איש איש למקומו, המקום שהועידה לו ההשגחה העליונה למלא את תפקידו ושליחותו, "לשכן שמו שם" – אזי מודגש עוד יותר ענינו המיוחד דששה במרחשון, סיום וגמר העלי' לרגל.

(משיחת ש"פ נח, ו' מ"ח התשמ"ז – מוגה)

הכי קרוב לבית המקדש

ב"ה. כ"ח תשרי תש"ח

כב' הו"ח אי"א נו"מ באמונה מוהר"י שי' הכהן כץ - שיקגו

שלום וברכה!

שיערתי שנתראה כאן בתקופת סוכות (כפי רגילותכם לבוא לכ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א לימים אלו), להתברך בפתקא טובא לשנה טובה ושמחה, לצערי השנה לא הגעתם. בתקוה שהכל כשורה בבריאות הגוף אצלכם ואצל ב"ב שי'.

אחת ממעלות הכהנים ועבודתם הקיימות גם לאחר חורבן בית המקדש היא נשיאות כפים בשעת התפלה, ואכן בתי-כנסת קרויים מקדש מעט.

אחד מהדברים שהעלי' לרגל לבית המקדש פעלה ביהודי, כפי שהחסידות מבארת, שהי' משתחוה, ולא רק בחיצוניות, עם הגוף, אלא גם עם הנשמה שלו, כלומר, הוא ביטל את כל כחות הנשמה שלו: רצון, שכל ומדות אל הקב"ה, במילא מובן שבת כנסת שבו ההשתחויו'

"מה למלך" ב"חנות של בורסקי", הוא מפחד שכאשר יעסוק איתו, שהמברר צריך להתלבש בלבושי המתברר, והרי זה בדוגמת כאשר הוא נכנס לבורסקי שיתכן ש"דיחו קלט"13?

– יש לדעת שיהודים צריכים ללכת בסדר שהקב"ה הולך, "גלו לאדום שכינה עמהם". איי מדוע יש על השכינה ללכת לאדום ולבוא לג' קליפות הטמאות לגמרי, שזהו מות אמיתי ("א' אמת' ער מות") שאין בו חיות כלל, אעפ"כ, כאשר בני ישראל הוגלו לאדום, אזי **בשביל ישראל** הקב"ה ג"כ הולך איתם, וסוף-כל-סוף כל הניצוצות ישארו שלמים כנ"ל.

זהו שצריכים לדעת שיש לילך באותו הסדר (כמו הקב"ה):

כאשר ישנו יהודי שגלה לאדום, יש לילך איתו, ולא לחשוב האם מתאים לי והאם זה לכבודי ומה עושה כהן – שכל בני ישראל הינם ממלכת כהנים14 – בבית הקברות, ולא צריכים לחשוב על הכבוד, ואפילו לא לחשוב על זה ש"מה למלך" ב"חנות של בורסקי", כלומר, להבהל מה יהי' עם עצמו, אלא יש ללכת, ולא רק שיהי' ה"ושב", שהוא ישאר שלם כמקודם, אלא עי"ז עוד יתוספו בו ענינים, כדלהלן.

ג. כאשר יהודי אומר: אני רוצה להתעסק רק עם ענינים נעלים, אינני רוצה לרדת לענינים נחותים כדי לבררם, ובמילא אינני רוצה לעסוק עם הזולת – אזי צריך בדיקה מה קורה איתו בעצמו, כיון שיתכן שבענינים נעלים הוא כדבעי, המוח והלב הם כדבעי, אבל בענינים פחותים הוא לא כדבעי, ולשמה (לענינים הפחותים) הוא קשור בכל נפשו.

הוא נמצא במקום מאוד תחתון ("ער ליגט זייער נידעריק"), כיון שאת זה הוא עדיין לא בירר, בזה הוא עדיין לא עסק, אלא עסק רק בענינים של השגה והתעוררות הלב, ולא עם ענינים פחותים, במילא זה נותר אצלו שלא כדבעי.

איי, הוא אינו מרגיש זאת? – הרי זה בגלל שמוחו ולבו מכסים על עניניו הפחותים ביותר, שאיתם הוא קשור.

וע"ד המובא15 בענין מה שריב"ז אמר16 "איני יודע באיזה דרך מוליכין אותי", הגם שהיו לו כל המעלות שמנו עליו חז"ל17, בכל-זאת הוא אמר "ואיני יודע באיזה דרך כו", כיון שלא ידע היכן מונח העצם שלו. שהרי יתכן שהכחות דשכל ומדות יהיו כדבעי, והעצם יהי' קשור עם ענינים פחותים ביותר, בעמקי הקליפות ר"ל.

ולכאורה קשה, ממה נפשך: אם זהו ענין כזה שאי אפשר אף פעם להכירו, הרי אין שום עצה לזה, לא מגיע כלום (כעונש) על זה, ומדוע הוא (ריב"ז) פחד?

אך הענין הוא, שהגם ש"הנגלות לנו", אבל הנסתרות – מה שלמעלה מהכחות הגלויים – הם לא לנו, רק להוי' אלקינו18, מכל-מקום גם בזה אשמים, כיון שגם לזה ישנה עצה:

כאשר עוסקים עם הזולת, ומתעסקים בהתעסקות פנימי, וגם עם ענינים של ג' קליפות הטמאות – עוסקים בזירות ובאופן המתאים כדי לבררם, אזי "במדה שאדם מודד בה

16 (ברכות כח, ב.

13 ראה מדרש משלי שם.

17 ראה ר"ה לא, סע"ב. סוכה כח, א. ועוד.

14 יתרו י, ו.

18 פרשתנו כט, כח.

15 סה"מ תרצ"ו ס"ע 55 ואילך. וש"נ.

פֶּאָרֶן צוֹם רַבִּי'ן

חייב אדם להקביל פני רבו ברגל

(ראש השנה טז, ב)

מזסוף מיזחד לקראת החודש השביעי

בקשר עם נסיעתם של רבבות חסידים ל"בית
חיינו", "בית רבינו שבבבל", "בית משיח" - 770

עצם הענין של נסיעת החסיד לרבו - הרי זה דבר הפשוט,
שלכן, מזמן לזמן נוסע כל חסיד לרבו (ככל פרטי הענינים
שבזה), ונסיעה זו פועלת בעבודתו במשך כל השנה עד
לפעם הבאה שנוסע (בשנה הבאה, או בשנה זו עצמה)

(משיחת ש"פ ויקרא, י"א אד"ש ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

לעילוי נשמת יגון ע"ה בן - יבלחט"א - אברהם אלעל - נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א
ולעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמת ה'תשס"ב
יה"ד שתומ"י יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מודדין לו¹⁹, שהקב"ה מוציא אותו מהקליפות, הוא מוציא את כוחותיו הפנימיים, כלומר את הנר"נ, הוא מוציא את המקיף דחי' ומקיף דיחידה, ומוציא גם העצם מהקליפות, כך שהכל נותר שלם, שזוהי ההכנה לגאולה העתידה, שאז יפדו כל הניצוצות, במהרה בימינו. (תרגום חפשי משיחת ש"פ נצבים ה'תשי"ד - בלתי מוגה)

(19) סוטה ת, ב. וש"נ. ועוד.

איך להתכונן לגאולה בלי להתפעל מחושך העולם?

. . כאשר "תורת אמת" אומרת ליהודי שנמצאים עתה בימי גלות האחרונים, וצריכים להתכונן לגאולה האמיתית והשלימה - נשאלת אצלו שאלה: מאחר שרואים שמעמד ומצב העולם הוא באופן ד"החושך יכסה ארץ גו", ועאכו"כ שרחוקים עדיין מגילוי אור אלקי, ובפרט כאשר מדובר אודות הגילוי דלעתיד לבוא, ש"ה' יהי' לך לאור לעולם" - וא"כ, כיצד יוכל לעבוד עבודתו כדבעי, שלא להתפעל מחושך העולם, ולהתכונן לקראת הגאולה האמיתית והשלימה?!

הנה ע"ז באה ההוראה מחלק הסדרה השייך ליום זה - "ושב ה' אלקיך את שבותך וגו'": יהודי צריך לדעת שהשכינה שרוי' עם ישראל בצרת גלותם (עד הרגע האחרון שבנ"י נמצאים בגלות), וכאשר בני"י יוצאים מהגלות, הרי זה באופן ד"ושב ה' אלקיך את שבותך", "השיב לא נאמר אלא ושב", "הכתיב גאולה לעצמו, שהוא ישוב עמהם". ולכן, אע"פ ש"החושך יכסה ארץ גו" - אין לזה תפיסת מקום כלל, מאחר שיהודי יודע שהקב"ה נמצא עמו בכל מעמד ומצב.

ועפ"ז מובן שכאשר הקב"ה מצווה את בני"י להתכונן לקראת הגאולה האמיתית והשלימה, ולהכין את העולם כולו לקבל גילוי אור אלקי, עי"ז שמאיר את ביתו וסביבתו באור התורה והיהדות - הרי בודאי שכאו"א מישראל יכול להצליח במילוי שליחותו של הקב"ה (ללא כל ספק), מאחר שהקב"ה נמצא עמו. ולכן, הרי הוא עובד עבודתו מתוך שמחה וטוב לבב, וכמ"ש "עבדו את ה' בשמחה", ושמחתו מוסיפה עוד יותר בהצלחת העבודה.

ועי"ז זוכים בקרוב ממש לצאת מהגלות - וכפרש"י (עה"פ) שהקב"ה "אוחז בידיו ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל". (משיחה לנשי ובנות חב"ד, כ"ד אלול ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

מדור "זמן הגאולה" מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק
נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש - אחר תצות היום - ה'תשס"ב
יה"ד שיקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש